

Evolutie

Evolutie

Ursula Visser

Eerder verschenen:

Abby Ryan

Boek 1: Het Atria Project. 1e druk november 2017.

Boek 2: De vloek van Bedaron. 1e druk november 2017.

Uitgever: PeruBo Publishing

Terra Nova kort verhaal: mei 2017

Transporter: mei 2017

Deze roman is geheel een werk van fictie. De namen, personen en incidenten zoals geportretteerd, komen uit de auteurs verbeelding. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen berust geheel op toeval.

Schrijver: Ursula Visser

Uitgever: PeruBo Publishing

Coverontwerp: Jen Minkman/Ursula Visser

Redactie: Double U redactie

ISBN: 978-94-92702-06-7

© 2018 Ursula Visser

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel één

John Water

~John~

1. Oorsprong

In het schijnsel van het felle licht zag ik de vrouw waaruit ik als eerste van de drieling was geboren. Ze huilde toen mijn broer en zus nauwelijks ademend ter wereld kwamen. Dokter Jefferson gaf de lichaampjes aan een zuster, die ze snel meenam. Troostend zei hij dat hij haar de aanblik van haar stikkende kinderen wilde besparen. De natuur selecteerde de sterkste: mij. Mijn zus en broer... Ik ben niet zoals zij.

Claire, de vrouw die mij geboord had, liet duidelijk merken dat ze blij was dat ik leefde. Murmelde onverstaanbare woorden in mijn zwarte haar. Ik haatte haar, de mensen die mij dit aangedaan hadden en dit weerloze lichaam dat me gegeven was. De op kleine wormen lijkende aanhangsels van vingers; de blubberende nutteloze benen. Het feit dat ik mijn hoofd nauwelijks omhoog kon houden.

Vrouwen in witte jurken brabbelden tegen mij met hoge opgewonden stemmen en legden me in een bedje bij andere pasgeborenen. Ik schrok me wezenloos toen ik besepte dat ik er waarschijnlijk ook zo uitzag. Ze keken doelloos naar het plafond. Kwijlend, huilend. Ze konden niets, niet eens communiceren. Geloof me, ik heb van alles geprobeerd om een gesprek met hen te beginnen, er kwam geen zinnig geluid uit. De andere wezens konden niet zelfstandig bewegen. Het enige wat we gemeen bleken te hebben was ons hulpeloze lichaam.

Ik hoorde hier niet, het voelde zo afhankelijk. Ik zou moeten wachten tot de tijd juist was om degene te vinden die hiervoor verantwoordelijk was. Dan zou ik op zoek gaan naar mijn echte ouders.

Voordat mijn benen het zwakke lichaam konden dragen sprak ik al vloeiend. De vrouw die Claire werd genoemd gaf me genoeg te eten, baadde me iedere dag en zorgde ervoor dat ik warm bleef. Ze noemde me John Water.

Ik verafschuwde haar overbezorgde bemoedering. Iedere dag dat ik de zon zag opkomen in het oosten en ondergaan in het westen werd het lichaam waarin ik gevangen was groter en sterker.

Op mijn tweede vond ik in het dressoir een dossier met een geboortecertificaat, een polsbandje en een formulier. In het dressoir lag een tablet. Claire had het voor mij verborgen gehouden. Ik leerde snel hoe het werkte en het was een openbaring voor me. Door het wereldwijde web kwam ik erachter waarom Claire me ver weg hield van de mensen in het dorp dat iets verderop lag, waarom ik nauwelijks buiten op het erf mocht spelen en waarom ik thuis les kreeg van een gepensioneerde lerares; ik ontwikkelde me veel sneller dan andere kinderen: vier keer zo snel om precies te zijn. Ik was groter, slimmer en mondiger dan mijn leeftijdgenoten.

Het formulier bevatte het logo en het adres van het ziekenhuis waar ik geboren was. Ik zocht de locatie van het ziekenhuis op de tablet op, prentte het adres in mijn geheugen en onthield de naam van de arts op het papier. Dokter Jefferson zou binnenkort kennismaken met mij.

Dezelfde avond werd ik bij de spoedeisende hulp binnengebracht. Ik had geleerd mijn lichaam te manipuleren en kon symptomen van een ziekte oproepen. De apparaten waaraan ik aangesloten lag piepten: in een snel ritme, en soms eentonig. Het deed me plezier om ze te manipuleren en de zusters de kamer in te zien rennen. De blik op hun geschokte gezichten als ze de waarden op de monitoren zagen en de gedeelde blikken

van ongeloof wanneer de waarden van het ene ogenblik op het andere weer regelmatige cijfers aangaven. Maar met het tweejarige lichaam kon ik niet bereiken wat ik wilde; mijn dossier vinden waarin – naar ik hoopte – meer van mijn werkelijke ouders stond. Ik besepte dat ik het antwoord pas kreeg als ik oud genoeg was om er ook iets mee te kunnen doen. Daarom richtte ik mijn energie op een ander plan: zoveel mogelijk te weten komen over de mensen om mij heen. Wat hen motiveerde om dit leven te leiden. Als Claire te beneveld was om op me te letten, speurde ik op de tablet naar informatie.

Ik leerde dat sommige mensen doelloos hun leven leidden. Dat men overal achteraan liep en willoos deed wat hun gezegd werd. Er waren ook ondernemende mensen, met een eigen wil. Dromers, dansers, gelukszoekers, mensen met geld, die een zorgeloos leven hadden. En mensen die ondanks allerlei tegenslagen moed bleven houden.

Claire was een goed voorbeeld dat onvoorwaardelijke liefde voorbehouden was aan moeders die er alles aan deden om hun kind gelukkig te zien. Gedurende de loop der jaren nam mijn haat af en groeide mijn interesse voor haar. Ik begon steeds meer te beseffen dat haar overmatige drankgebruik te maken had met mij. Het aldoor onder druk staan als ik weer eens een ziekte veinsde. Ze maakte zich zorgen en ik begreep niet goed waarom. Ik was tenslotte niet eens van haar. Dat wist ik zeker. Nooit was ik zwak van geest of aanhankelijk. Hoe vaker ik in het ziekenhuis belandde, hoe meer lege flessen er bij het vuilnis stonden.

Doordat ik me vier keer zo snel ontwikkelde, zag ik er in mijn vierde levensjaar uit als een mens van zestien. Dat veranderde plotseling. Kort na mijn “zestiende” verjaardag hield de groeispuurt op en merkte ik een zekere spanning bij Claire. Bij

ieder geluid aan de deur kromp ze ineen, keek ze schichtig achter het gordijn naar buiten. Ze vermeed bepaalde delen van het huis. Ze gebruikte ineens de voorkamer, die normaal alleen bij feestelijkheden - waar ik nooit bij mocht zijn - werd gebruikt. We aten er zelfs. Ze fluisterde vaker, behalve in haar nachtmerries. Haar gekwelde zinnen over mijn achttiende verjaardag, de Wende en het experiment, hielden me uit mijn slaap.

Het verergerde toen ik voor het eerst naar het college voor hoogbegaafde kinderen ging. Mijn eerst ervaring met leeftijdgenoten. De interactie fascineerde me. Ondanks dat we bijna allemaal even intelligent waren, groeide de onrust in mij. Mijn klasgenoten waren gewoon anders. Ik vroeg Claire op een morgen ronduit waar ik vandaan kwam, omdat ik nog steeds niet geloofde dat ik hier thuishoorde. Ze klemde haar kaken op elkaar en keek angstig om zich heen. Het irriteerde me mateloos en ik begon me af te vragen of ze nog wel bij haar volle verstand was.

Niet lang daarna vond ik de oorzaak. Het hele huis was vergeven van de afluisterapparatuur en minicameraatjes. We werden vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden. Ook de voorkamer was 'besmet'.

Vanaf dat moment vertelde ik alleen wat ik dacht dat *men* wilde horen en zette de mysterieuze afluisteraars op mijn te-doen-lijstje. Ik moest en zou ze vinden. Ik hield Claire nog scherper in de gaten. Haar gedrag begon steeds panischer te worden, ze ging steeds vaker stil aan tafel zitten. Turend op een puzzel die ik de dag ervoor al lang had opgelost. De fles wodka in het keukenlaatje werd regelmatig vervangen door een nieuwe.

Op mijn zeventiende nam ik Claire mee naar het parkje aan

de voet van de Kathedraal in Durham. Ik had een moment uitgekozen waarop ze lichtelijk aangeschoten was, echter nog helder genoeg van geest om fatsoenlijk te kunnen lopen. Ik had een picknickmand gemaakt. Het gevoel dat de tijd rijp was om eindelijk in actie te komen, was aangebroken. Het ging zoals ik wilde. Het uitje verraste haar, het was de dag die ze haar verjaardag noemde en ik wist dat ze ernaar uitkeek om dan samen met mij iets leuks te doen.

Terwijl ik het laken uitspreidde en de broodjes op haar bord legde, noemde ik haar voor het eerst moeder. Ze kreeg er tranen van in haar ogen. En tot mijn verbazing deed het ook iets met mij. Het voelde goed om haar blij te zien. Het gevoel stond in de weg van mijn doel, dus negeerde ik het. Ik glimlachte naar haar, omdat ik dat zo had geleerd. Ze begon op te fleuren en toen zei ze iets dat een keerpunt in mijn leven zou betekenen.

Zacht stamelend bekende ze dat ik het product van een experiment was. Ze was uitgekozen omdat ze een briljant studente was. Ze had geld nodig en, hoewel ze nog jong was, wilde ze dolgraag een kind.

Claire vertelde me dat ze die eerste keer, bij het tekenen van het contract, niet de enige proefpersoon was. Er waren twee andere studentes met haar in het kantoor van Dr. Jefferson. Ze was vaak langs zijn kantoor gelopen, omdat hij docent was op haar universiteit. Ze had hem nooit gesproken, totdat hij haar vroeg mee te doen.

De bezoeken aan Dr. Jefferson werden frequenter nadat zij het document getekend had waarmee ze akkoord ging met het experiment. De andere studentes had ze na een controle, toen ze twaalf weken zwanger was, nooit meer gezien. Het duurde

anderhalf jaar voordat ze eindelijk een zwangerschap voldragen had, het kind overleed tot haar verdriet direct na de geboorte. Ze zou de hoofdsom pas krijgen als ze een gezond kind baarde. Tot over haar nek in de schulden bleef ze het proberen. En toen ineens werden wij geboren.

Het horen van haar bevestiging dat ik gelijk had, versterkte mijn vastberadenheid. Ik vroeg haar wie mijn ouders waren. Ze wist het niet. Ze vertelde me over een dossier in het bezit van dokter Jefferson. Hij stopte het na haar bezoek altijd weg in een lade met een slot erop.

In de zevende maand van de zwangerschap zat er ineens een onbekende man bij het onderzoek, vertelde ze. Diezelfde man zat altijd stilletjes naast Dr. Jefferson, zei nooit iets, ze wist niet eens zijn naam. Hij had rood krullend haar, grijze ogen, was fors gebouwd en droeg altijd een spijkerbroek. De mysterieuze man voldeed aan de beschrijving van een man die ik al vaker gezien had op mijn school. Het was de hoogleraar geschiedenis: Dean Nevil.

Ik wist dat hij niet zomaar iemand was op het moment dat hij zich voorstelde in het college voor hoogbegaafde kinderen. Ik zag het aan zijn ogen, die mij keer op keer monsterend opnamen. Het belangrijkste was dat hij over een dossierkast beschikte met een slot erop.

Ik begon hem te volgen en ik was er goed in. Dean Nevil was voorzichtig. Hij deed erg zijn best om de schijn op te houden dat hij Dr. Jefferson slechts als collega kende. Ze ontmoetten elkaar nooit buiten het college in het openbaar. Het toeval wilde dat ik Dean Nevil volgde op de dag dat hij naar Dr. Jeffersons kantoor ging en ik besloot om Dr. Jefferson te volgen, in plaats van hem.

In het kantoor van Jefferson vond ik wat ik al vermoedde; de twee verzamelden gegevens over mij. Ik kon het behoorlijk dikke dossier niet meenemen. Jefferson mocht geen argwaan krijgen en ik moest de schijn ophouden voor Claire dat alles in orde was. Als ik te laat thuis was, wilde ze precies weten waar ik geweest was en zo langzamerhand begon ik door mijn smoesjes heen te raken. Ik kon er net lang genoeg in kijken om de belangrijkste informatie eruit te halen; de namen van mijn ouders en wat informatie over wie zij waren. Ook al was dat niet veel, het was een begin.

Mijn moeder werd bevestigd als Claire Richmond, mijn vader heette Kevin Water. En ik wist waar ik moest gaan zoeken: zijn laatste adres was in Londen. De laatste aantekening in mijn dossier bezorgde me kippenvel; het kwam overeen met iets wat Claire me verteld had. Iets wat *de Wende* werd genoemd en plaats zou vinden op mijn achttiende verjaardag. Claire had de waarheid gesproken.

Het werd me duidelijk dat Dr. Jefferson niet zomaar een doctent was, hij blonk duidelijk uit in genetica en dan speciaal het manipuleren ervan.

Ik besepte dat ik te lang gebleven was, ik hoorde de schoonmakers met hun karretjes door de gang rijden. Op het moment dat ik de kamer uitsloop om naar huis te gaan, stond Dr. Jefferson met een paar vervaarlijk uitzierende mannen al op mij te wachten. Ik werd gevangen genomen.

Het college voor hoogbegaafde kinderen was misbruikt als dekmantel voor die hele operatie van hem! Het leven dat ik tot dan toe geleid had, was een experiment. Het maakte me woest, maar toch beheerste ik me. Ik had mijn les geleerd. Te lang had ik gedacht ik dat ik slimmer was dan de mensen, had ik gedacht dat zij minder waren dan ik. Nu moest ik bekennen dat ze *mij*

te slim af waren geweest. Zoals de kakkerlakken telkens een manier vonden om te overleven, zo vonden deze mensen een manier om mij te testen. Vlak onder mijn neus waren de tekenen duidelijk. Ik had eroverheen gekeken, gehinderd door dit weke lichaam.

Ze brachten me naar een vervallen pand bij een oude mijn, dat eruitzag alsof het ieder moment in elkaar kon zakken. Eronder, in de gigantische mijngangen, was een supermodern lab ingericht. Het contrast kon niet groter zijn. Felle lampen verlichtten de ruimte waarin een aantal plexiglazen kubussen stonden. Hoewel ik hevig verzet bood, belandde ik in een ervan. Dat was voor het eerst dat ik me echt een experiment voelde. Privacy was niet mogelijk: gevangen in een doorzichtige vierkante bak, alsof ik een lab-rat was.

De eerste keer dat Dean Nevil een 'interview' afnam, was ik overvallen door het vernuftige systeem dat ze bedacht hadden. In het dak van de kubus kwamen plexiglazen staven naar beneden wanneer Dean, Jefferson of een van de zusters naar binnen wilde komen. Het maakte niet uit waar ik stond, ze wisten me altijd in te sluiten. Hoe ze dat deden was me een raadsel, want ik zag niets aan het plafond als de staven weer weg waren. Het daagde me uit om hen tegen te werken en erachter te komen waarom ze me hier gevangen hielden.

Toen ze me voor de vijfde achtereenvolgende dag bloed afnamen vertrok ik geen spier. Ondertussen was ik tot de conclusie gekomen dat ze de afgelopen jaren met regelmaat mijn bloed hadden afgenomen en onderzocht. Ik herinner me de regelmatige controles bij de huisarts. Dezelfde huisarts die toen mijn bloed afnam, stond nu naast zuster Emilia Kinsella.

Alles wat ik mij herinner van mijn leven is een aaneenschaakeling van kleine onopvallende toevalligheden. En ik neem het

mijzelf kwalijk dat ik ze niet eerder aan elkaar heb kunnen verbinden. Het lab. Daar houden ze me nu gevangen.

2. Kubus

Emilia Kinsella is ouder dan ik, misschien een jaar of vijftwintig. Haar lange blonde haar draagt ze in een staart. Emilia draagt een rok vandaag. Ze heeft lange, slanke benen. Het zijn de enige benen die de moeite van het bekijken waard zijn. De andere twee vrouwen zijn een stuk ouder, hebben rimpels van het nadenken en hun huid is vaal van kleur. Emilia niet, ze houdt van de zon op haar gezicht. Ze intrigeert me en ik bied sinds een paar dagen geen weerstand meer als de plexiglazen staven me insluiten.

Ik groet haar als ze door de deur van mijn kubusgevangenis komt. Ze antwoordt pas als ze de deur heeft gesloten.

‘Goedemiddag, John.’

‘Wat heb je vandaag voor me in petto, Emilia?’

Ze houdt haar blik op het kleine scherm in haar hand gericht en antwoordt niet. De plexiglazen staven vormen een kooi om me heen, zodat ik niet meer dan een paar centimeter kan bewegen. Het geeft haar een gevoel van veiligheid. Ik laat haar in de waan. ‘Het is vast zonnig buiten, je ruikt naar frisse dauw op een lentemorgen.’

Ze glimlacht. Het protocol dat er altijd twee mensen tegelijkertijd in mijn buurt zijn, wordt steeds vaker geschonden nu ik meewerk.

‘Het is warm voor de tijd van het jaar.’ Haar stem is luchtig en licht als een briesje. Ze opent haar mond. Als de deur open gaat en haar collega binnenkomt klemt ze haar lippen op elkaar. Zo eenvoudig als Emilia te doorzien en te beïnvloeden is, zo star en onbuigzaam is M. Franck. Ik heb haar voornaam nog

niet ontfutseld zoals bij Emilia. Vrouwen zijn er gevoelig voor als je ze aanspreekt bij hun voornaam.

Sinds een paar dagen weet ik Emilia al zo te manipuleren dat ze me informatie verstrekt die ik wil hebben. Soms schrikt ze van een antwoord dat ze geeft, ik veins dan het niet gehoord te hebben, of niet begrepen.

‘Morgen is een belangrijke dag.’ M’s glimlach bereikt haar ogen niet. ‘Je bent braaf geweest.’

Alsof ik haar hond ben. Ze schuift een plaatsje naar boven op mijn te-doden-lijstje. M beweegt de handsensor. Die registreert mijn temperatuur en gesteldheid. De data wordt verzonden naar de doorzichtige tablet van Emilia. Als M klaar is, blijft ze voor me staan. Ze knijpt haar chocoladekleurige ogen samen tot spleetjes. ‘Mis je het daglicht al?’

‘Er zijn meer dingen die ik mis, mevrouw Franck.’

‘Je zult ze nog langer missen.’ Ze knippert even met haar ogen als ik een centimeter naar voren buig, meer ruimte heb ik niet. Net op tijd slik ik een venijnige opmerking in en laat me terugzakken tegen de koele wand. Na een halve minuut draait ze zich om en gebaart Emilia om te volgen. De staven trekken zich terug in het plafond.

Het wordt een doel op zich om zo weinig mogelijk te missen van wat er om me heen gebeurt. Onbewust hebben ze mij een ultieme positie gegeven om dat ook te kunnen doen. De kubus van vier bij vier waarin ik ben opgesloten, staat op een verhoging.

Vanuit mijn plexiglazen kubus observeer ik alles wat ik kan zien. Van de twee deuren, waar altijd bewakers bij staan en die uitkomen in een gang, tot het aparte lab tegen de wand. Dat moet een speciale ruimte zijn. Jefferson, Dean Nevil en twee jonge mannen hebben toegang.

Het heeft een eigen luchttoevoer en bij binnenkomst moeten ze eerst door een luchtsluis. Naast het speciale lab staat het apparaat dat de lucht zuivert. Er komt een constant zoemend geluid vandaan. Vanuit alle kubussen komt een pijp in dat apparaat uit, dat zelf ook in een afgesloten kubus staat.

Er is een strikte hiërarchie tussen de mensen in het laboratorium. Dean Nevil loopt net als iedere morgen een ronde, hij wil altijd weten wat er 's nachts is gebeurd. Zijn rode haar steekt af tegen zijn bleke huid. In zijn ogen ligt altijd een waakzame blik. Over zijn lippen komt nooit een woord teveel. Het zal een uitdaging worden om van hem informatie te krijgen. Dat maakt het des te leuker. Onze 'dokter' heeft een oogje op Emilia. De primitieve voortplantingsdrift van deze mensen amuseert mij. Het is totaal niet efficiënt.

Ik laat mijn blik door de plexiglazen kubus glijden. Over de aan elkaar gesmolten wanden, via het plafond naar de deur die naar de aparte ruimte van de douche en het toilet leidt. Een laborant moet de toegangsdeur naar de badkamer openen. Het kleine hok van twee bij twee is voorzien van een toilet en een douche. Het plexiglas is er bewerkt, wazig gemaakt. Mijn blik glijdt terug naar de plek in het plafond, waar de pijp uitkomt die mijn kubus verbindt met het luchtzuiveringsapparaat. Ik voel de lichte stroming van de lucht door het rooster komen.

Mijn gedachten moet ik ordenen. Wat kan ik me herinneren van wat Claire me verteld heeft en van mijn blik in het dossier? Misschien dat iets me kan helpen om hieruit te komen. Van Claire weet ik dat ik geboren ben met een basisgeheugen, vergelijkbaar met dat van een dertienjarige. Tussen alle brij in mijn hoofd komen een tatoeage en een gezicht van een man steeds terug. De tatoeage is klein en vierkant, opgebouwd uit kleine blokjes en streepjes. Het gezicht van de man achtervolgt

me zelfs in mijn slaap: alsof hij voor me staat, zo realistisch is het. Hij lijkt op mij. Dezelfde donkere haren en blauwe ogen. Claire heeft mijn vader slechts eenmaal omschreven. Waarom laat zijn beeld me niet los?

Mijn aandacht wordt getrokken door dokter Jefferson en Dean Nevil. Onderaan de verhoging van de kubus staan ze te overleggen, hun woorden dringen hier niet goed door. Jefferson knikt naar Dean Nevil en deze loopt weg. Als Jefferson me aanstaart, probeer ik hem te doorgronden. Hij fronst zijn wenkbrauwen, de dunne lippen iets uiteen geweken in zijn smalle gezicht. Hij wrijft nadenkend over zijn voorhoofd, strijkt met een hand door het haar en knikt vervolgens naar Dean, die verderop op zijn teken lijkt te wachten. Ze zijn iets van plan.

Mijn vermoeden wordt bevestigd als door een opening in het plafond een pluimpje rook naar binnen komt. Jefferson kan een glimlach niet onderdrukken als ik op mijn knieën zak. Het is blijkbaar een gas, bedoeld om me te verdoven. Mijn lichaam verslapt, mijn geest niet. Ik wist niet dat dat kon.

Jefferson blijft een paar minuten bij de deur wachten, met zijn armen voor zijn borst. Ik vervloek het lichaam dat me zo weerloos maakt. Dean Nevil komt terug met Emilia. Ze draagt een blad met een aantal instrumenten erop. Pas als ik minutenlang op de grond lig, opent Jefferson de deur. Emilia ontwijkt mijn blik als ze achter hem naar binnen loopt, op de voet gevolgd door Dean Nevil. Het blad tikt tegen de rand van de plexiglas tafel, de instrumenten glijden er bijna af.

‘Is hij goed genoeg verdoofd, Dean?’ Jefferson pakt een instrument van het blad.

‘Zou wel moeten werken, we hebben tien minuten de tijd voordat hij bijkomt. Emilia, houd zijn arm vast.’

Ze doet wat hij zegt. ‘Het spijt me,’ fluistert ze.

Direct daarna gaat het scalpel door mijn vlees en snijdt Jefferson een stukje uit mijn arm.

‘Hoe reageert hij?’ vraagt hij aan Dean.

‘Geen verhoging van de hartslag of reactie van pijn.’

Als ik had gekund dan hadden beide nu bloedend op de vloer gelegen. Het gas heeft echter mijn gevoel verdoofd. Althans ... tot voor kort. Een schroeiende pijn trekt door mijn arm vanaf de plaats waar het stuk huid verwijderd is. Jefferson smeert er een gel-achtige emulsie op en dicht het gat in mijn arm met twee nieten. Ook al kijkt hij me aan, ik verrek het om een reactie te geven.

Emilia plakt een gaasje op de wond, het is zeker vier centimeter lang. Wat moeten ze met mijn huid? Denken ze echt dat het onderzoeken ervan antwoorden gaat geven over wie ik ben? Mijn huid is niet wie ik ben.

Mijn ogen glijden naar Emilia. Ze wendt haar blik niet af. Als Jefferson ons ziet, dan is mijn plan gedoemd te mislukken. Ik heb Emilia nodig om het te laten slagen. Jeffersons forse handen strijken over mijn met gaas beschermde wond. Ik zie in zijn ogen dat hij er plezier aan beleeft als hij zijn duim iets te stevig op de wond drukt.

‘Je hebt niet veel langer geheimen voor mij, John Water.’

‘Kom, naar buiten.’ Dean Nevil kijkt op zijn horloge. ‘Jefferson, we moeten gaan. Hij komt bij.’

‘Wacht nog een paar tellen.’

‘Jefferson!’

Hij laat mijn arm eindelijk los en draait zich om. Als ik mijn been beweeg, schrikt hij. Ik onderdruk een glimlach. Die kleine reactie komt hem nog duur te staan. Hij is bang voor me.

Nog geen twintig seconden later ben ik weer helemaal bijgekomen en loop naar de deur. Jefferson werpt een blik over

zijn schouder, ik kijk hem zwijgend aan. Het drietal gaat naar het afgesloten lab. Mijn stukje huid wordt over verschillende machines verdeeld. Waarom laten ze alles zo open en bloot zien? Zijn ze er zo van overtuigd dat ik me niet kan bevrijden? Ik snap hun logica niet. Naarmate de machines hun uitslagen bekend maken, wordt de blik van Jefferson duisterder. Vanuit het lab kijkt hij naar me, alsof hij voelt dat ik hem observeer. Ik glimlach en Jefferson slaat zijn ogen neer.

Deze ronde is voor mij.

De volgende dag is Emilia er niet. M. Franck komt samen met Dean mijn eten brengen, bloed afnemen en de wond controleren. M heeft wallen onder haar fletse ogen en haar wangen zijn opgezet.

‘Slechte nacht, Mary?’

Haar ogen schieten mijn kant op, ze zegt niets. De naam Mary was een gok. Haar korte vingers vervangen kundig het verband.

‘Hoe ziet het eruit, Mary?’ Ik doe nog een poging, probeer zo vriendelijk mogelijk te kijken. M reageert niet.

‘Ik houd eigenlijk wel van M.’

Ze stopt in haar bewegingen en kijkt me met een waarschuwend blik aan.

‘Het past bij je.’

‘Doe geen moeite,’ sneert M.

‘Je kent mijn naam wel.’

‘Ik zou mijnheer Nevil moeten vragen dat gas weer te gebruiken.’ Met een hoofdknikje in de richting van Jefferson en Dean, die weer in hun afgesloten lab staan, vervolgt ze: ‘zij mogen je bijzonder vinden. Ik niet.’

De week vordert, M en Emilia heb ik nog niet teruggezien. Ik moet een plan B bedenken. Van Jefferson hoef ik geen medewerking te verwachten. De man lijkt me te loyaal tegenover zijn opdrachtgever. Dean is onpeilbaar. De ene keer geeft hij alleen commando's, de andere keer volgt hij ze op.

Wil ik een nieuwe bondgenoot vinden dan moet het snel gebeuren. Ik ben het zat om als lab-rat te fungeren. Mijn pogingen om erachter te komen waarom ze me hier houden zijn tot nu toe op niets uitgelopen. Wat me het meest zorgen baart is het laatste dat Claire tegen me zei op het gras aan de voet van Durhams kathedraal. Het feit dat ik niet alleen mocht zijn op mijn achttiende. Over acht dagen is dit lichaam achttien en dan kondigt zich de Wende aan. Volgens Claire een ingrijpend proces. Mijn lichaam zal veranderen, dat is alles wat zij me kon vertellen. In ieder geval moet ik weg zijn voor die tijd, dat weet ik zeker. Sinds gisteren en vanmorgen voel ik een soort felle aan drang in mijn lichaam. Onrustig, branderig, alsof mijn bloed sneller stroomt. Zou dat het begin zijn?

Als bijna alle lichten uit zijn en er slechts twee bewakers zijn, weet ik dat het nacht is. Mijn glazen kooi bekijk ik nog eens van onder tot boven. Het plexiglas is aan elkaar gesmolten, het is te sterk om open te breken. Tussen de twee lagen van het glas lopen dunne draadjes, ik neem aan dat dit een alarm is. De toegangsdeur is aan de buiten- en binnenkant te openen met een elektronische kaart. Dat is mijn enige weg naar buiten. Tenzij ik een manier vind om door het rooster van de ventilator te komen dat in het plafond zit. Of via de badkamer, helaas kan ik daar nu niet in.

Ik klop op de plexiglas wand. Een bewaker kijkt op en als ik naar het toilet wijs opent hij de schuifdeur. Ik loop naar binnen, rits mijn gulp los en plas kletterend in de pot. De douchekop

komt uit het plafond. Iedere opening maakt de ruimte zwakker. Er piept een beetje licht langs de douchekop. De afvoer van het toilet is te klein om doorheen te kunnen. De bouten zitten goed verankerd in de grond. Het doucheputje zit wel dicht bij de rand van het toilet. Dat kan een zwakke plek zijn. Hoe kan ik genoeg kracht zetten om een breuk te forceren? De wasbak is een robuust blok met een automatische kraan.

De schuifdeur van de badkamer gaat open. De twee minuten zijn blijkbaar om. Meer tijd geven ze me niet om van het toilet gebruik te maken. Voor douchen staat vier minuten. De bewaker kijkt niet op als ik naar buiten loop. Dat brengt me op een idee. Als ik iets tussen de deur kan leggen, dan blijft die open staan en kan ik er later in om te onderzoeken of er een manier is waarop ik kan ontsnappen.

Over twee dagen word ik achttien. Er is niet veel tijd meer. Het is nacht als ik de verborgen stukjes wc-papier uit mijn matras haal. Het moet voldoende zijn. Ik klop op de wand en de bewaker opent de schuifdeur naar de badkamer. Als ik op het toilet zit, stop ik het stukje stof samen met wat wc-papier in mijn mond en kauw het in elkaar. Ik druk de spoelknop in en stop de natte prop in het kozijn. De deur gaat dicht, ik hoor geen 'klik'.

De bewaker kijkt naar het scherm voor zich. Vanuit mijn stoel houd ik hem in de gaten. Deze bewaker gaat iedere nacht een paar minuten weg, tegen de regels in. Hij vertrouwt de veiligheidsmaatregelen blijkbaar en verwacht geen actie van mijn kant. Grote fout.

Als hij weg is leg ik mijn handen plat op de deur en schuif hem open. Ik laat de deur geruisloos achter me dichtgaan. Ik richt me op de toiletpot, als ik die eraf kan krijgen... Dan zie ik een paar hele fijne haarscheurtjes die van het doucheputje naar

de schroef van de wc-pot gaan. Dat betekent dat het plexiglas hier minder sterk, of minder dik is. Ik spring een paar keer op het putje en zie dat de scheuren groter worden. Het zwakke punt geeft steeds meer mee, nog net niet voldoende om te breken. Gefrustreerd dat ik niet meer tijd heb, ga ik terug. Net op tijd, want de bewaker komt terug.

Pas als ik weer op het bed lig, zie ik dat ik de schuifdeur niet goed dichtgeschoven heb. Tussen mijn wimpers gluur ik naar de bewaker. Hij kijkt op van zijn scherm, trekt zijn riem met zijn pistool eraan omhoog en begint aan zijn ronde om mijn glazen gevangenis. Ik blijf zo rustig mogelijk liggen en hoop dat hij niets ziet. Hij staat bij de deur en duwt ertegenaan, controleert het kozijn en loopt naar beneden via de treden om de zijkant te controleren. Met zijn hand strijkt hij over de hoeken van mijn kooi. Hij trekt een beetje met zijn been vandaag.

Als hij de hoek om komt blijft hij stilstaan. Boven hem is de badkamer, hij kan er onderdoor lopen. In het Led-licht zie ik ineens iets glinsteren. De buis van de afvoer lekt. Dat komt natuurlijk omdat ik op de vloer gesprongen heb. De bewaker loopt verder, veegt over zijn uniform en kijkt naar boven. Als hij ziet dat er water lekt roept hij zijn collega op via een zender op zijn revers. 'Bart? Bart? Ik heb hier een lekkage. Breng de kit even, dan maken we het.'

Ik moet mijn best doen om te blijven liggen. Dan kraakt zijn zender. 'Lekkage? Laat het aan de ochtendploeg over. Tenzij we zo dadelijk shit moeten scheppen.'

De bewaker schudt zijn hoofd. 'Nah, het valt mee. Paar druppels.'

'Oké, zet het in het logboek.' De zender kraakt weer en blijft daarna stil. De bewaker loopt door, zijn blik is op zijn werkplek

gericht. Dan blijft hij plotseling staan. Hij houdt zijn hoofd scheef en stapt opzij. 'Wat is dat?'

Dat kan betekenen dat hij de openstaande deur heeft gezien. Ik draai me om in mijn bed en ga op de rand zitten. Zijn blik verplaatst zich van de badkamerdeur naar mij. Als zijn hand in de richting van de zender gaat ren ik naar de schuifdeur, duw hem open en spring als een bezetene op en neer. Zodra de vloer meegeeft gaat het alarm af. Doordringend, oorverdovend. De bewaker roept wat in zijn zender, het lawaai van het alarm overstemt alles. Ik spring zo hard als ik kan op de vloer. Het plexiglas breekt onder mijn voeten en ik val op de grond. Een schroeiende pijn trekt door mijn rug, er zit bloed aan de rand van het gat boven me.

De bewaker is terug bij zijn werkplek en heeft een telefoon in de hand. Het alarm loeit nog steeds. Ik verwacht ieder moment dat de deuren opengaan en hij versterking krijgt. Hij drukt op een knop en het alarm zwijgt. 'Klotteding! Ik kan mijzelf niet eens horen denken. Bart, Bart!' Hij schreeuwt in de telefoon. 'We hebben een ontsnapping!'

Bart schreeuwt iets terug, het kan me niet schelen wat. Voordat de bewaker nog iets kan zeggen steekt de leiding van de douche in zijn buik. Ik druk hem zo ver mogelijk aan. De ogen van de bewaker gaan van mij naar de hoorn, die uit zijn hand is gevallen. Alsof hij verwacht dat Bart uit de hoorn komt kruipen.

'Met hoeveel man zijn jullie?' Ik beweeg de leiding en de bewaker kermt van de pijn. Het bloed gutst uit de wond.

'Hoeveel?'

'Dick, hulp is onderweg!' roept Bart door de hoorn. 'Dick!' Bart murmelt wat. Dick grijpt naar de leiding, veel kracht zit er niet achter de beweging. Zijn mond beweegt zonder geluid te

maken, rood schuim vormt zich in zijn mondhoek. Ik druk de leiding aan en Dick spuugt bloed. Die kan geen hulp meer vragen. Ik laat hem achter op zijn werkplek.

Binnen vijf stappen sta ik bij de deur. Dan gaat er nog meer licht aan. Ik duik achter een kast. De deur knalt open en er komt een andere bewaker binnen met een getrokken wapen. Als hij Dick ziet liggen doet hij een stap vooruit, kijkt naar de glazen kooi waar ik tot voor kort inzat en draait zich om. Net op tijd om de kolf van Dicks pistool in mijn hand te zien aankomen. De bewaker heeft geen tijd om zich te verweren en valt met een bloedend hoofd op de grond. Hij is tijdelijk uitgeschakeld. Aan zijn voeten trek ik hem een stukje bij de deur vandaan. Hij blokkeert de uitgang.

Met mijn handen ga ik over zijn lichaam. Hij heet Vincent, zie ik op zijn ID-kaart. Zijn pistool stop ik achter de rand van mijn broek. Hoewel ik weet dat er geen tijd te verliezen is, kijk ik toch nog op Dicks werkplek of ik wat informatie kan vinden. Op het computerscherm dansen de lijntjes van sensoren in een drietal balken. Dat moeten gegevens zijn die door de dunne lijntjes in het plexiglas doorgegeven worden. Nuttelose informatie. De lades zijn volgepropt met repen chocolade en andere troep. Ik verdoe mijn tijd hier. Vincent komt bij, hij probeert op te staan. Ik loop naar hem toe en geef hem een trap tegen zijn hoofd. Met een laatste blik door het lab open ik de deur en sta oog in oog met de loop van een geweer, vastgehouden door Emilia Kinsella.